

Ο λίθος

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης

• Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ΄

Ἐλεγαν μεταξύ τους οἱ Μυροφόρες: «Τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τόν λίθον;» (Μάρκ. 16,3). Καί προχωροῦσαν μ' αὐτό τό σκεπτικό, ἐκεῖνο τό πρωῒνό, «λίαν πρωί τῆς μιᾶς σαββάτων» (Μάρκ. 16,2). Ποίος θά μᾶς ἀποκυλίσει τόν μεγάλο λίθο, πού βρίσκεται στήν εἴσοδο τοῦ μνημείου, ἐκεῖ ὅπου εἶχε ταφεῖ ὁ Χριστός μέ τήν μέριμνα τοῦ Ἰωσήφ Ἀριμαθαίας καί τοῦ Νικοδήμου; Ἡ συγκεκριμένη εὐαγγελική περικοπή πληροφορεῖ ὅτι ὁ λίθος «ἦν γάρ μέγας σφόδρα» (Μάρκ. 16,4). Ποίος θά τόν σηκώσει καί θά ἀνοιχθεῖ ἡ θύρα, θά ἀρθεῖ τό ἐμπόδιο αὐτό γιά τήν εἴσοδο στό μνημεῖο, στόν Πανάγιο Τάφο;

*

Ὡστόσο, αὐτό τό ἐρώτημα «τίς ἀποκυλίσει ἡμῖν τόν λίθον;» εἶναι καί τοῦ καθενός μας ἐρώτημα. Ἕνας προβληματισμός. Ποιός καί μέ ποιό τρόπο θά μετακινήσουμε τόν «λίθον» τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου, τόν ὀγκόλιθο τῆς καρδιάς μας.

*

Τό ζήτημα σήμερα, εἶναι αὐτός, ἐπακριβῶς, ὁ λίθινος τρόπος ζωῆς, ὁ λίθινος πολιτισμός, τό πέτρινο ἦθος, τό ἀπάνθρωπο χαρακτηριστικό τῆς κοινωνίας μας. Στέρεψε τό δάκρυ τῶν ὀφθαλμῶν. Σβήστηκε ἡ συστολή. Χάθηκε ἡ αἰδώς καί ἡ ἐρυθρίαση τῶν παρειῶν. Ἐξαφανίστηκαν τά συναισθήματα. Σκλήρυνε ἡ καρδιά. Κατέστη «καρδιά λιθίνη». Ἀφήσαμε, ἡ μηχανή, ἡ τεχνητή νοημοσύνη, τά κουμπιά νά διαφεντεύουν τήν ζωή μας. Ἀνατράπηκε ἡ ἰσορροπία πνευματικοῦ καί τεχνικοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ ἕνας ἄνθρωπος κοιτάζει τόν ἄλλο παράξενα, ὑλιστικά, συμφεροντολογικά, διεκδικητικά, ἀπαξιοτικά. Πώς θά καταγγείλουμε καί θά καταθέσουμε ἔστω καί ἀβάσιμη μήνυση, πώς θά ἐκφράσουμε τήν κακία καί ἀπανθρωπία μας. Ἀλλά κατήντησε ἔτσι ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος τοῦ λίθινου πολιτισμοῦ, ἄδικος, ἐμπαθής, φιλάρεσκος, ἀνελεύθερος καί ἐν τέλει ἀσεβής. Μ' αὐτή τήν ὑπαρξιακή κατάσταση, ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἢ ἀπάνθρωπος ἢ ὑπεράνθρωπος. Πάντως παύει νάναι ἄνθρωπος, «ὡς χαρίεν ἄνθρωπος, ὅταν ἄνθρωπος ᾖ» (Μένανδρος), μέ ὅ,τι αὐτό συνεπάγεται.

*

Ὅμως, ὑπάρχει στήν εὐαγγελική διήγηση καί μία συνέχεια. Στό ἐρώτημα τῶν Μυροφόρων: «Τίς ἀποκυλίσει ὑμῖν τόν λίθον», ἀπαντᾷ ὁ ὑπαρκτός οὐράνιος πνευματικός κόσμος: «Ἄγγελος Κυρίου ἐξ οὐρανοῦ προσελθὼν ἀπεκύλισε τόν λίθον ἀπό τῆς θύρας» (Ματθ. 28,2). Τό πρόβλημα καί ἡ δυσκολία πού τοὺς ἐμφανίστηκε, προκειμένου νά ἐκφράσουν τήν ἀφοσίωσή τους στόν Κύριο, ἀντιμετωπίστηκε μέ τήν πανταχοῦ παρουσία τοῦ Θεοῦ, μέ τήν θεϊκή ἄμεση ἐπέμβαση.

Τόν παγερό λίθο, ἔλιωσε ἡ φλογερή ἀγαπῶσα τόν Χριστό, καρδιά τους. Καί ὁ προφήτης τοῦ Ὁρθρου τοῦ Μεγ. Σαββάτου θά τό πεῖ διαφορετικά: «Λέγει Κύριος ὁ Θεός... δώσω ὑμῖν καρδίαν καινήν καί πνεῦμα καινόν δώσω ἐν ὑμῖν καί ἀφελῶ τήν καρδίαν τήν λιθίνην ἐκ τῆς σαρκός ὑμῶν καί δώσω ὑμῖν καρδίαν σαρκίνην... καί τό πνεῦμα μου δώσω ἐν ὑμῖν ἵνα ἑαυτοῖς δικαιώμασί μου πορεύησθε» (Ἰεζεκιήλ, 36, 26-27).

Μήπως ἦλθε καιρός ν' ἀφαιρέσουμε καί μεῖς τόν λίθον ἀπό τήν καρδιά μας; Ὁ Ἀναστημένος Χριστός περιμένει